

Mustafà Amar (2a part)

MOLT PERSONAL
XAVI ROCA
@xaviroca1

Escrivia en aquest espai, a finals de juny, que havia trobat un senegalès que vivia en un magatzem abandonat. Portava uns anys a Espanya, malvivint perquè no tenia papers. Havia aprofitat un magatzem abandonat per fer-hi la seva llar, molt ordenada però sense aigua corrent ni llum. Em va comentar que volia estalviar per viatjar a Madrid a demanar els papers al consolat. Li vaig dir que l'ajudaria. I així ho vaig fer. Des d'aleshores, he anat cada setmana a veure'l. Cada visita li he portat alguna cosa de valor: o bé alguns diners o una mica de roba que ja no fem anar o el que sigui. Qualsevol cosa que pugui utilitzar o vendre per guanyar uns diners que l'ajudin a sobreviure. En cada visita hem fet petar la xerrada una estona. M'ha explicat quin es el seu dia a dia habitual. Surt pel matí amb una bicicleta vella. Volta tot el matí buscant coses de valor per les escombraries i portar-les a casa. Allí, amb l'ajuda de la seva dona ho organitzen i ho preparen per portar-ho a vendre. Per la tarda deixa la bici i es desplaça amb el típic carretó dels supermercats carregat de tot allò que vol vendre. Treballa de sol a sol per aconseguir uns pocs diners que el permetin sobreviure. I ho fa sempre amb una actitud molt positiva, il·lusionat pel seu somni que és estalviar una mica per poder tenir *papers* i aconseguir un treball digne. Diu que és molt bon mecànic i que

està segur que amb la documentació en regla podrà treballar i viure una vida digna. En té moltes ganes. També em comenta que la seva parella ha estat hospitalitzada uns dies per menjar productes amb mal estat. Malauradament mengen quan i com poden i això té grans riscos per la salut. En una de les primeres visites que li vaig fer, li vaig deixar una targeta de visita meua amb el meu número mòbil apuntat. Li vaig dir que quan necessités alguna cosa, que no dubtés a trucar-me. I just fa uns dies vaig rebre la seva trucada (a través del telèfon d'una altra persona, perquè és clar, Amar no té telèfon). Em va dir, amb gran alegria, que ja havia reunit els diners necessaris per aconseguir els papers. Li vaig comentar que li pagaria el viatge a Madrid i l'ajudaria amb els tràmits. I així ho vàrem fer. L'endemà sortia a les tres de la matinada direcció a Madrid. Vàrem deixar la tornada oberta perquè no sabíem quants dies hauria d'estar per

Fa una setmana vam rebre el seu passaport. L'aixecava com si fos una copa d'un torneig esportiu

aconseguir el passaport. En total va estar-hi tres dies. Caminant moltes hores per desplaçar-se de l'oficina d'autobusos al consolat i viceversa. Va haver de dormir dos dies al carrer. Aquí la espera va ser tensa. Tota la família vivíem amb expectació el viatge de l'Amar. Passava dos cops al dia a veure la seva parella per saber si sabia alguna cosa d'ell i res de res. Finalment, al cap de tres dies va poder tornar. Estava eufòric i deia que li enviarien per missatge els passaport. Va ficar l'adreça de la meua casa perquè ell no té domicili. I just avui fa una setmana vam rebre el passaport. Estàvem tots molt contents. A la nit li vàrem portar a casa. Quina il·lusió veure que tenia aquell document pel que tan havia lluitat. Ens va abraçar a tots i estava realment emocionat. Quan nosaltres marxàvem vam veure com es dirigia a la seva dona tot donant salts d'alegria i aixecant el passaport com si fos una copa d'una competició esportiva (una imatge que mai no oblidaré). Ja tenim el passaport, però el repte no acaba aquí. Hem de continuar fins que pugui tenir un treball en condicions. Espero aviat us pugui escriure que ja treballa i té una vida diguem-ne que normal. I, mentrestant, gaudim de la petita victòria que suposa haver aconseguit el passaport. I aprenem de la magnífica lliçó de vida que ens està donant i que ens serveixi per valorar el que tenim.